

2335
Mēn. 1884.

LATVIJAS VALSTS
ARHĪVS

Latviešu tautas apziedu Kācija
arhīvs
("Mūstera arhīvs")

F-2335

Mēstura mā 1884
1918-1991 (pārvērtē 1945-1952)

FONDS Nr. 2335

**LATVIEŠU TAUTAS KOPĪBAS VĀCIJĀ ARHĪVS
("MINSTERES ARHĪVS")**

1918-1991 (pārsvarā 1945 – 1952)

APRAKSTĪJUMS (VĒSTURISKĀ IZZINA)

Fondraža nosaukums

Latviešu Tautas kopība Vācijā.

Administratīvā vēsture

Latviešu Tautas kopības Vācijā arhīva fonda dokumenti, tāpat kā pats fondradis, veidojušies sarežģītā latviešu tautas vēstures posmā, kad ievērojama tautas daļa ir nonākusi ārpus Latvijas. Tādēļ nepieciešams ieskats dokumentu aptvertā laika posma vēsturē.

1944.gadā, kad fronte tuvojās Latvijas robežām, latvieši intensīvi evakuējas uz Rietumiem, galvenokārt uz Vāciju. Līdz 1945.gada janvārim Rietumu zemēs brīvprātīgi ieradušies apmēram 120.000 bēgļu no Latvijas. Rodas nepieciešamība pēc kādas organizācijas vai latviešu bēgļu pārstāvniecības, kas rūpētos par bēgļu vajadzībām un aizsardzību. Sākumā Berlīnē izveido Latviešu bēgļu pārvaldi, arī Latvijas Karavīru palīdzības pārvaldi. Šeit jāmin fakts, ka jau vācu okupācijas laikā 1943.gadā Rīgā nodibināta Latvijas Centrālā padome, kas vēlāk kļuva par galveno organizētāju bēgļu evakuācijai laivās uz Zviedriju.

Savukārt, Kurzemē iecerēta un 1945.gada 20.februārī Potsdamā nodibināta Latvijas Nacionālā komiteja (LNK) ar ģenerāli Rūdolfu Bangerski kā prezidentu. Tomēr vairums svešumā nonākušās latviešu sabiedrības uzskata, ka ir vajadzīga jauna organizācija, kas būtu demokrātiskā veidā visu bēgļu ievēlēta. Viens no galveniem noteikumiem, - lai tās pārstāvībā nebūtu neviena, kas vācu okupācijas laikā ir ieņēmis vadošus posteņus. Šeit jāatzīmē, ka paralēli augšminētai organizācijai Bavārijas apgabalā ar tādu pašu nosaukumu, tika nodibināta otra Latvijas Nacionālā Komiteja, kuru vadīja profesors A.Švābe. 1945.gada beigās tā reorganizējās par LCK apgabala komiteju Bavārijā.

1945.gada beigās Vācijā bija jau apzināti 82 000 Latvijas bēgļu, kuri atradās UNRRA (Apvienoto Nāciju Palīdzības un Atjaunošanas pārvalde) uzturētajās bēgļu nometnēs un bija izvietoti apmēram 290 vietās. Lielākā daļa tika izmitināta Bavārijā, Šlesvīgā-Holšteinā, Hamburgā, Lejassaksijā, Ziemeļreinā-Vestfālenē, Virtembergā-Bādenē un Hesēnē.

Latviešu bēgļu nometņu tīklu struktūra nebija viendabīga, jo pārvietošanās turpinājās. Tam par iemeslu bija individuāla vēlme apvienoties ar savām ģimenēm, gan arī masveida kustība, kas bija saistīta ar nometņu tīkla pārkārtošanu.

1946.gadā UNRRA sāka likvidēt mazās nometnes, tās apvienojot un veidojot lielākas. 1947.gada 1.jūlijā bēgļu aprūpi pārņēma IRO (Starptautiska Bēgļu aprūpes organizācija). Līdz pat 1949.gadam notika nometņu tīkla pārkārtošana. IRO uzsāka realizēt plānu, saskaņā ar kuru īpašas bēgļu kategorijas varēja sākt izvietot imigrācijas jeb mītņu zemēs.

Nometnēs bēgļi bija nodrošināti materiāli un būtiska loma bija iespējai uzturēties latviskā vidē saglabājot etnisko kopību. Nometnes saimnieciskā aprūpe un pārvalde bija organizēta gandrīz kā autonoma vienība, juridiski neatkarīga no vēlāk izveidotām vācu valsts iestādēm. Augstākā pārstāvība un augstākais lēmēja orgāns bija kopsapulce. Nometnes izpildorgāns un nometnes dalībnieku interešu aizstāvis bija vēlēta nometnes komiteja, paralēli tai darbojās nometnes vadītājs, kura funkcijās ietilpa sakaru uzturēšana starp nometni un militārās vadības, UNRRA un IRO amatpersonām. Pastāvēja arī kontroles orgāns – revīzijas komisija. Nometņu komiteju darbību uzraudzīja apgabalu komitejas.

Galvenais latviešu bēgļu lēmējorgāns – Latviešu Centrālā padome (LCP) un tās izpildorgāns Latviešu Centrālā komiteja (LCK) veica visu Vācijā atrodošos Latvijas bēgļu dzīves dažādo vajadzību vadīšanu un koordināciju. Par LCK dibināšanas laiku uzskata 1945.gada 15.augustu, kad ievēl Pagaidu Komitejas prezidiju un iezīmē galvenos latviešu bēgļu kopības darbības virzienus, kā arī nolemj sasaukt demokrātiski vēlētu LCP, kas pārstāvētu visus bēgļus Vācijā un savā pirmajā sesijā ievēlētu pastāvīgu LCK.

Pirmajā LCP sēdē 1945.gada novembrī apstiprina LCK prezidiju un ieceļ pirmos LCK nozaru vadītājus. Ir jāaptver ļoti plašs darbības lauks un vajadzīga mērķtiecīga darbības programma trimdas kopības praktisko interešu nodrošināšanai un garīgai aprūpei. Tādēļ visa LCK darbības shēma izstrādāta uz nozaru projekta pamata.

Tiek izveidotas sekojošas nozares un apstiprināti to uzdevumi:

Izglītības-kultūras nozare izstrādā mācību programmas, plānus skolu attīstībai, uzrauga pedagoģisko vadību, koordinē skolu darbu u.tml. Kultūras nodaļa rūpējas par kultūras jautājumu risināšanu un saskaņošanu ar apgabalu un nometņu komitejām. Jāatzīmē, ka kultūras jautājumu risināšanu dažkārt ir uzņēmusies arī Informācijas nozare, kas aktīvi rūpējās par sakaru uzturēšanu tautiešu vidū.

Juridiskā nozare izstrādā projektus LCP un LCK izdodamiem normatīviem aktiem, konsultē juridiskos jautājumos, dod slēdzienus un atzinumus, skaidro bēgļu dzīves tiesiskās aizsardzības jautājumus.

Samniecības-finansu nozare izstrādā saimniecības plānus, budžetus, pārbauda to izpildi, pārziņ bēgļu centrālo iestāžu mantu un grāmatvedību.

Revīzijas nozare uzrauga LCP darbības lokā pastāvošās organizācijas un to pasākumus no likumības un lietderības viedokļa.

Labklājības nozare rūpējas par trimdas kopības dzīvā spēka saglabāšanu un labklājību. Šajā nozarē ietilpst Sociālā nodaļa, kas būtībā organizē un atbild par izvīzīto uzdevumu izpildi, saskaņo arī komiteju un Latviešu Sarkanā Krusta (LSK) darbību. Bez tam Labklājības nozare atbild arī par pieaugušo pārskološanas darbu.

Pie nozares darbojas 1946.gadā dibinātā Latviešu Karavīru Palīdzības pārvalde (LKPP), kas kārtu un vada palīdzības darbu latviešu bijušo karavīru, viņu ģimeņu apzināšanā un aprūpē. Ar LCK lēmumu no 1949. gada 1.janvāra LKPP darbību beidz un tās funkcijas pārņem biedrība Daugavas Vanagi (DV). Jāpiezīmē, ka LKPP zināmā mērā

turpina Latviešu Karavīru Palīdzību (LKP), kas dibināta 1943.gadā Rīgā un darbojas Kurzemes cietoksnī līdz 1944.gadam.

Informācijas nozare vāc LCK un trimdas kopībai nepieciešamo informāciju, sniedz vajadzīgo informāciju bēgļu saimei, tās organizācijām, pārrauga presi, izdevniecību lietas.

Ar laiku Informācijas nozares darbības lokā iezīmējas skaidri interešu virzieni, ko akceptē arī LCK vadība:

- a) informācija, kas skar dzīvi Padomju Latvijā,
- b) informācija par notikumiem pasaulē,
- c) informācija, kas aptver trimdinieku dzīves jautājumus,
- d) prese un izdevumi, kur galvenā uzmanība pretkomunisma propogandas materiālu veidošanai un izplatīšanai,
- e) rūpes par "Bēgļu dzīves arhīvu", ar mērķi regulāri vākt dokumentus par notikumiem tautas dzīvē, sekot bēgļu nometņu dokumentu saglabāšanai, vākt un glabāt dokumentus, kas, dodoties bēgļu gaitās, atvesti līdzī no Latvijas utt.

LCK darbība nebija tikai bēgļu ikdienas dzīves jautājumu risināšana, bet viens no grūtākiem un svarīgākiem uzdevumiem bija aizsargāt tautiešus no pārvietoto personu uzraudzības iestādēm, kur attiecīgo iestāžu ierēdņi izrādīja lielu aktivitāti bēgļu un bijušo karavīru diskriminācijā. Bija jāatjauno taisnīgums nepatiesi apvainotiem karavīriem un dažkārt arī latviešu bēgļu jauno organizāciju ievēlētām amatpersonām.

IRO ilgu laiku kultivēja viedokli, ka Padomju Savienība ir sabiedrotā Rietumiem, un tādēļ bēgšanu no tās neatzina par pamatu tiesībām iegūt pārvietoto personu (DP) statusu. 1948.gadā Eslingenā nodibina trimdinieku augstāko politisko orgānu – Latviešu Nacionālo padomi (LNP). Līdztekus tiek veikts darbs LCK legalizācijā, kam galvenais šķērslis ir sabiedroto Potsdamas lēmums, kas ierobežo pārvietoto personu organizēšanās tiesības. Pēc ilgstošām pūlēm 1948.gada 14.decembrī ar IRO piekrišanu LCK legalizēja kā vienīgo oficiālo latviešu pārvietoto personu pārstāvību. Legalizācija deva iespēju regulārām konferencēm IRO štābā un oficiālām apspriedēm armijas vadības mītnēs.

1949.gada 20.jūnijā LCK panāca Nirnbergas vācu tiesā oficiālu reģistrāciju pārvietoto personu tautību pārstāvībai - "Latviešu tautas kopība trimdā".

1948.gadā ASV kongress ir pieņēmis likumu par pārvietoto personu ieceļošanu ASV ārpus vispārējiem imigrācijas kvotu limitiem. Saskaņā ar šo likumu no Vācijas uz ASV drīz vien izceļo 40.000 latviešu.

Sākot ar 1949.gadu bēgļu nometņu laiks Vācijā pamazām beidzas.

1951.gadā LCP vietu pakāpeniski ieņem Latviešu tautas kopība trimdā, notiek reorganizācija un izveidojas Latviešu Centrālā padome Vācijā (LCPV), kas savukārt ievēl Latviešu Centrālo komiteju Vācijā (LCKV). Tiek samazināts nozaru skaits. Rūpju vietā par tautiešiem nometnēs aktuāla kļūst Vācijā palikušo tautiešu un pārējo kļaida latviešu koordinācija tālākai darbībai. Tomēr, neskatoties uz reorganizāciju, reālā darbības kārtība īpaši nemainās, uz ko netieši norāda arī veidlapu rekvizīti, kuros organizāciju uzraksti LCPV un LCKV visbiežāk redzami bez norādes uz Vāciju – t.i. bez burta V.

Trimdas latviešu organizēto kopību 50-o gadu beigās jau veido 140 tūkstoši cilvēku, kam papildus vēl ir 40 tūkstoši ar latvisku izcelsmi. Vislielākais latviešu grupējums atrodas ASV, - piemēram, 1980.gada tautas skaitīšanā ASV reģistrēti 92 tūkstoši latviešu. Bez ASV un Vācijas, nozīmīgas mītnes zemes ir arī Kanāda, Austrālija, Lielbritānija un Zviedrija. 1955.gadā tiek nodibināta latviešu trimdinieku globālā

asociācija – Pasules Brīvo latviešu apvienība (PBLA) un daudzas citas organizācijas, kuras pulcē kopā latviešus, lai uzturētu viņos tautisku garu un lai rūpētos par kultūras mantojuma nodošanu jaunajai paaudzei.

Apraksta vienības uzkrāšanas laiks

1918 – 1991; (pārsvarā 1945 – 1952).

Dokumenti uzkrāti pakāpeniski sākot jau ar pirmajām bēgļu evakuācijas dienām 1944. gada rudenī un tas veikts mērķtiecīgi visā DP nometņu pastāvēšanas laikā līdz 1952. gadam un arī vēlāk, kad latvieši atraduši pastāvīgas dzīves vietas t.s. mītņu zemēs. Jāņem vērā, ka pie LCK Informācijas daļas esošais Latviešu bēgļu dzīves arhīvs ar uzkrāšanas funkcijas neierobežoto hronoloģiju, fonda dokumentu aptvertā laika robežas spēj brīvi paplašināt abos laika virzienos.

Glabāšanas vēsture

No dokumentiem redzams, ka par galveno LCP pieņemto lēmumu realizētāju kļūst Latviešu Centrālā komiteja, kas līdz ar bēgļu nometņu, dažādu citu organizāciju intensīvu darbību, aktualizē jautājumu par darbības dokumentēšanas kārtību, dokumentu vākšanu un glabāšanu. 1946.gada 12.augustā LCK valdei caurlūkošanai tiek iesūtīta “Latviešu Bēgļu dzīves arhīva” programma, kurā, bez konkrēti nosauktiem dokumentu veidiem, norādīts, ka tie vienmēr būtu papildināmi gan ar aktualitātēm, gan ar līdzatvestiem pirmskara laika dokumentiem, kas glabājas pie fiziskām personām vai arī nodoti glabāšanā dažādām organizācijām. Bez tam arhīvam jānodrošina rūpīga gādība un aizsardzība. Noteikumi par dokumentu glabāšanu un nozīmi zaudējušu dokumentu iznīcināšanu latviešu bēgļu komitejās pieņemti LCP 5.sesijas 1946.gada 23.septembra sēdē, (fonda lieta Nr.323).

Pamazām zūdot cerībām par drīzu Latvijas valsts atjaunošanu un bēgļu atgriešanos dzimtenē – LCK 1948.gada 7.jūlija sēdē tiek pieņemts lēmums par arhīvu un kultūras vērtību uzglabāšanu ārzemēs. Tā paša gada 8.novembrī tiek noslēgts līgums par daļu Latviešu Bēgļu dzīves arhīva dokumentu nodošanu glabāšanā uz 25 gadiem Hūvera institūta arhīvā Stentfordas universitātē ASV. Diemžēl rodas sarežģījumi arhīva izmantošanā, kas zināmā mērā kļūst par iemeslu tam, ka uzglabāšanā uz laiku nodotie dokumenti 1973.gadā pāriet Hūvera institūta arhīva pastāvīgā glabāšanā.

Aprakstītā fonda dokumentu lietā Nr.323 ir dokumentu saraksts ar sekojošu virsrakstu – “Bijušā Bēgļu dzīves arhīva (LCK) “atliekas” Latviešu trimdas arhīvā Minsterē”. Dokumentam nav datējuma, bet, salīdzinot sarakstā uzrādītās dokumentu grupas ar aprakstāmā fonda dokumentu nosaukumiem, var konstatēt, ka daļa sarakstā nosaukto dokumentu atbilst Latvijas Valsts arhīva glabāšanā nodotās aprakstāmās dokumentu vienības sastāvam.

Ne visai veiksmīga ir bijusi šo dokumentu glabāšana. Par to informē profesora Ādolfa Šildes 1972.gada 15.februārī sastādīts dokuments, kurā autors runā par Minsteres Latviešu ģimnāzijas telpās atklāto Trimdas latviešu arhīvu (dokumenta kopija lietā Nr.323). Neliels citāts no minētā dokumenta: “Pamata sastāvu tikko iekārtotam arhīvam devuši LCK krājumi. Bez tām arhivālijām, ko pirms divdesmit gadiem LCK nodeva glabāšanā Hūvera institūtam Kalifornijā, vairāki šķirsti un plaukti ar dokumentiem atradās Minsterē, Grēvenes ielas kazarmu pagrabā. Kad 1967.gada aprīlī LCK bija jāpārvietojas uz citu bloku, vienu nakti minētā pagrabā ielauzās cittautu bēgļi...,tie izsvaidīja dokumentus pa pagraba piebradātajiem gaiteniem, pie kam caurvējš tos izklaidēja pa malu malām.”

Tālāk dokumentā stāstīts, cik pašaieliedzīgi ģimnāzijas bibliotekāre Austra Rudzīte cietušo arhīvu glābusi un kārtojusi. Tomēr, saprotams, ka dokumenti ar to zaudējuši gan sastāva vienotību un kārtību, gan arī fiziskās saglabātības kvalitāti.

Tiešais iegūšanas avots

Dokumentus valsts glabāšanā LVA nodod Latviešu Tautas kopības Vācijā valdes priekšsēdis Arturs Cipulis 2002.gada 13.decembrī ar dāvinājuma līgumu Nr.153/31.

Temats un saturs

Galvenais dokumentu temats ir latviešu bēgļu kopības organizāciju darbības un arī privātpersonu dzīves atspoguļojums. Pilnīgs dokumentu sastāvs ir Latviešu Centrālās padomes (LCP) sesiju un to sagataves dokumentiem, bet iztrūkst šīs organizācijas sarakste. No sesiju ziņojumu un lēmumu dokumentiem var iegūt darbības galvenās vadlīnijas, kas tālāk atsaucas LCK darbā un līdz ar to arī dokumentācijā. Šīs organizācijas dokumentu sastāvs ir vispilnīgākais, tomēr vairāku dokumentu oriģināli aizstāti ar kopijām bez autoru paraksta un daudzkārt jūtams informācijas "izkritisums". Pēc dokumentu sastāva un satura pilnīgāku informāciju satur LCK Izglītības nozares dokumenti, kur priekšstatu par apmācības sistēmu raksturo sarakste, mācību programmas un arī konkrēti skolēnu mācību darbi.

Kultūras nozares dokumenti galvenokārt sarakstē sniedz zināmu ieskatu nometņu kultūras darba aktivitātēs, iepazīstina ar pazīstamu mākslinieku darbību dotajos apstākļos. Pēc vadības sarakstes redzams, ka liela vērtība veltīta Sociālās daļas darbam, tomēr fondā esošie dokumenti liek domāt, ka šīs daļas dokumentu sastāvs ir nepilnīgs. Arī Finansu un Saimniecības daļas darbu attiecīgie fondā esošie dokumenti pilnībā neatspoguļo.

Vērtējumu par dokumentu sastāva pilnīgumu vissarežģītāk sniegt Informācijas nozarē. Fonda daļa, kas attiecas uz minēto nozari spilgti iezīmē un raksturo tās darbības virzienus: vākt ziņas par Latvijas un trimdas latviešu dzīvi, izdot un izplatīt vajadzīgo informāciju, rūpēties par dokumentu krāšanu un saglabāšanu, bet neveido priekšstatu par vispār sakrāto dokumentu apjomu. Un šobrīd nav konkrētas iespējas spriest par to, cik pilnīgs sastāvs no Vācijā atstātā arhīva, pēc tā lielākās daļas nosūtīšanas uz Hūvera institūta arhīvu, ir saņemts glabāšanā Latvijas Valsts arhīvā. Aprakstā iekļautie dokumenti pieņemti glabāšanā LVA sakarā ar 2000.gadā Latvijas Valsts arhīva un Pasaules Brīvo Latviešu apvienības rīkoto konferenci un izstādi "Latviešu bēgļu gaitas Vācijā (1944-1949). Daļa arhīva vēl atrodas Minsterē.

Dokumentu sistematizācija un aprakstīšana

Dokumenti saņemti nesakārtotā veidā. Veicot vērtības ekspertīzi, sistematizāciju un aprakstīšanu fonds sadalīts 6 autonomās dokumentu grupās – sērijās, kuras savukārt sadalās 12 apakšsērijās un 40 apakšapakšsērijās. Ar konkrētu sadalījumu un dokumentu grupu nosaukumiem iepazīstina aprakstam pievienotā Dokumentu sistematizācijas shēma. Fonda aprakstu paredzēts izpildīt datorprogrammā "Lietas", tādēļ fonda aprakstīšanas gaitā ir ievērota apzināta izvairīšanās no dokumentu sadales vēl dziļākos apraksta līmeņos, lai neizveidotos pārāk ilgs vajadzīgā dokumenta atrašanas ceļš.

Katra sērija apvieno konkrētu organizāciju dokumentus, izņemot 5.sēriju, kurā apvienoti vairāku juridisku personu dokumenti un 6.sērija, kurā iekļauti fotomateriāli.

3.un 4.sērijas dokumentu sistematizāciju sarežģī fakts, ka abas organizācijas - LCP un LCK, kuru dokumentus šīs sērijas ietver, tiek reorganizētas 1951.gadā par Latviešu Centrālo Padomi Vācijā (LCPV) un Latviešu Centrālo Komiteju Vācijā

(LCKV). Reorganizācija notiek ļoti pakāpeniski un uz daudzām nozarēm, kā piemēram, Izglītības nozari – vispār nekādu iespaidu neatstāj. Skolu dokumentus sadalīt un sistematizēt, ievērojot jauno pakļautību, - nebūtu lietderīgi, jo dokumentu nelielā apjoma sadale uzskatāmi runā pretīm loģiskam spriedumam par vienotas informācijas saglabāšanas principu priekšrocībām. Bez tam minēto organizāciju dokumenti, īpaši sarakste, ir dažkārt bez norādījuma par autorību - visbiežāk mašīnraksta kopiju eksemplāriem. Pēc dokumenta satura iespējams noteikt organizāciju, bet nav iegūstama pārlicība par dokumenta rašanās laiku, ja tas nav uzrādīts. Ņemot vērā iepriekš teikto, uzskatīts par lietderīgu minēto organizāciju dokumentus atsevišķās sērijās nesadalīt. Tas ļauj zināmā mērā izvairīties no maldinošas informācijas un nepārtrauc objektīvi vienotu priekšstatu par dokumentos risinātiem jautājumiem.

Lietas sērijās sistematizētas hronoloģiskā kārtībā, tomēr ievērota arī dokumentu nominālā vērtība – uz sēriju beigām atstājot lietas ar agrāku datējumu, bet mazāk svarīgiem dokumentiem. Ir izņēmumi: 4.sērijas 4.un 9.apakšsēriju lietas kārtotas alfabēta kārtībā pēc apgabalu komiteju, nometņu un skolu nosaukumiem. Dokumenti lietās kārtoti hronoloģiskā kārtībā.

Komplektēšana

Paredzēts dokumentu papildinājums.

Pieejamības noteikumi

Bez ierobežojuma.

Dokumentu valoda

Fondā dokumenti latviešu, angļu, vācu un franču valodās. Norāde par dokumentiem svešvalodās apraksta piezīmju daļā iepretīm attiecīgās lietas numuram.

Dokumentu fiziskais raksturojums

Vispārējais dokumentu fiziskais stāvoklis apmierinošs. Lapu malas burzītas. Atsevišķas lapas plēstas, teksta zudumi un stūros rūsas traipi. Konkrētas norādes aprakstā.

Uzziņu palīg līdzekļi

Apraksts glabājamo lietu līmenī.

“Latvju enciklopēdija”, apgāds “Trīs Zvaigznes”, Stokholma, 1952-1953.

“Latviešu trimdas desmit gadi”, Astras apgāds, 1954.

“Latvju enciklopēdija”, Amerikas Latviešu apvienības Latviešu institūts, 1983.

“Latvieši ārzemēs”, Latvijas Enciklopēdija, Rīga, 1993.

Saistītie dokumenti

Plaša informācija par latviešu bēgļu nometnēm Latviešu Centrālās komitejas Bēgļu dzīves arhīva mikrofilmu kolekcijā – Latvijas Valsts arhīva fondā Nr. 2395 un arī fondā Nr.2176, Šilde Ādolfs (1907 – 1990), jurists, vēsturnieks (Vacija)/ privātarhīvs.

Aprakstījumu sastādīja:

Personu fondu un trimdas dokumentu daļas vadītāja vietniece



Anda Mjurka

18.12.2006.

LIETAS Nr. _____ **APLIECINĀJUMA LAPA**

Lietā iešūtas (ievietotas) 6 (sešas)
ar cipariem un vārdiem

_____ lapas

tai skaitā lapas ar litera Nr. _____,

izlaisti lapu Nr. _____;

+ _____ iekšējā apraksta lapas

Lietas noformēšanas un fiziskā stāvokļa īpatnības	Lapu Nr.

Lapu aizpildīja M. K.
amats

M. K.
paraksts

B. C.
paraksta atšifrējums